

Sygn. akt II KK 174/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **T. G.**

skazanej z art.63 § 2 i 7 kks w zb. 86 § 1 i 4 kks i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 grudnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 stycznia 2013 r., sygn. akt III W [...],

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje
do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

T. G. stanęła pod zarzutem tego, że:

- w dniu 5 września 2012r. w W. przenosiła towar akcyzowy w postaci 200 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzowych wprowadzonych na obszarze Unii Europejskiej przez nieustalone przejście graniczne bez przedstawienia ich organowi celnemu,

tj. popełnienia czynu z art. 91§1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65§1 i 3 k.k.s.

Ponieważ podejrzana przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i oświadczyła, że chce dobrowolnie poddać się karze, Urząd Celny [...] w W. złożył do sądu wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez T. G..

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 3 stycznia 2013r. w sprawie III W [...] uznał obwinioną za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i wymierzył za to grzywnę w wysokości 500 zł. Na podstawie art. 49§3 k.k.s. orzeczono przepadek poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zebranych w niniejszej sprawie. Obwinioną obciążono też kosztami postępowania w sprawie.

Od wyroku tego żadna ze stron nie złożyła skutecznie sprzeciwu.

Obecnie, orzeczenie to zostało zaskarżone kasacją Prokuratora Generalnego złożoną na korzyść obwinionej.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

- rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie art. 17§1 k.k.s. w zw. z art. 148§6 k.k.s., polegające na nieuwzględnieniu wniosku Urzędu Celnego [...] w W. o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez T. G. i wydaniu wobec niej wyroku skazującego na karę grzywny w wysokości 500 zł. za wykroczenie skarbowe z art. 65§1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 91§1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w sytuacji, gdy uznając, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, Sąd zobligowany był do niezwłocznego zwrotu sprawy finansowemu organowi postępowania przygotowawczego.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego jest zasadna. W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do uchybienia opisanego w zarzucie kasacji.

Bezsprzecznie jest tak, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, w sytuacji złożenia w trybie art. 148§1 k.k.s. wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez obwinioną, mógł jedynie wniosek taki uwzględnić lub niezwłocznie zwrócić sprawę finansowemu organowi postępowania przygotowawczego. Nie istniała zatem procesowo dopuszczalna możliwość wydania wyroku o innej treści niż wynikająca z treści wymienionego wniosku.

Sąd Rejonowy zatem, wydając wyrok, którym orzeczono karę odbiegającą od zawnioskowanej, uczynił to z rażąco obrażą art. 148§1 k.k.s.

Co więcej, doszło w ten sposób do ukarania obwinionej karą grzywny, której w tym trybie nie orzeka się, wnioskowany środek represji karnej ma bowiem odmienny charakter, czego wyrazem jest choćby nie odnotowywanie go w Krajowym Rejestrze Karnym.

Niezależnie od zarzuconego uchybienia, z urzędu, Sąd Najwyższy stwierdza również wystąpienie w niniejszej sprawie obrazy prawa procesowego o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej – z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 9 k.p.k. W sprawie brak jest bowiem skargi uprawnionego oskarżyciela. Nie można przyjąć, że **wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, złożony w trybie art. 148 k.k.s., jest jednocześnie aktem oskarżenia lub wnioskiem o ukaranie**. Od strony formalnej ma on oczywiście cechy analogiczne do skargi oskarżyciela inicjującej postępowanie sądowe, lecz merytorycznie wymogu tego nie spełnia. Ustawodawca dał temu wyraz w art. 148§6 k.k.s., nie zezwalając sądowi na rozpoznanie sprawy na podstawie takiego wniosku, lecz nakazując, w przypadku jego nieuwzględnienia, niezwłoczny zwrot sprawy organowi wnoszącemu go. Dopiero skutkiem takiego zwrotu, na ogół, będzie (po ewentualnym uzupełnieniu postępowania przygotowawczego) wniesienie aktu oskarżenia lub złożenie wniosku o ukaranie.

Mając na uwadze stwierdzenie zaistnienia omówionych powyżej uchybień konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu

sprawy Sąd ten powinien rozpoznać wniosek Urzędu Celnego [...] w W. dostrzegając i respektując tryb wynikający z art. 148 k.k.s., a także w zgodzie z zasadami procesu karnego.

Kierując się wskazanymi powyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

aw